

Вълчата дружина почнала да ги дири край
огнището, но не ги забѣлѣзала . . .

— Азъ ще ги подуша, гдѣ сж се скрили, ка-
зала мечката и почнала да надушва кѣмъ корени-
тѣ на дървото . . .

Въ това врѣме овенѣтъ се билъ уморилъ да
виси, па се и уплашилъ . . . И — тупъ! долу вър-
ху гърба на мечката . . .

— Дръжъ я! Яко я дръжъ, братко Овенчо
Овчаркинъ! викналъ козелѣтъ отъ върха на дър-
вото, насочилъ пушката и — д — а — а — нъ! — ек-
нала цѣлата гора . . .

— Дръжете ги! Дръжете ги! Напрѣдъ братко! ви-
калъ все тѣй силно козелѣтъ.

Уплашенитѣ вълци припнали, кой на кждѣ му
очи виждатъ . . .

А на баба меца отъ страхъ салъ се не спуга-
ла жлъчката . . . Тя сжщо хукнала да бѣга изъ
гората, клони прашѣли, канари тупѣли, долини
кѣнтѣли, планини ехѣли . . .

Козелѣтъ и овенѣтъ си останали да си жи-
вѣятъ свободно, по живо и по здраво въ гората...
Да си пасатъ сочна трѣвица, да си пиятъ пѣнли-
ва водица . . .

Зеленогоровъ.

